

KOMMUNIST

Utgitt av Kommunistisk Arbeidsgruppe i Trondheim.

STATUTTER &

Politisk Manifest

kommunistisk arbeidsgruppe

KOMMUNIST nr. 1 - mars 1980

Pris kr. 5,-

Utgitt av Kommunistisk Arbeidsgruppe
Postboks 1304, Blussuvold, 7001 Trondheim.

Postgirokonto: 5 71 16 43

Trykk: Kontrykk, Trondheim.

Innledning

Med dette første nummer av *KOMMUNIST* ser et nytt tidsskrift dagens lys. Hvorvidt det også blir siste nummer får tida vise. Vi tror det er behov for et nytt tidsskrift for kommunistisk teori og politikk, et tidsskrift uavhengig av de partier som i dag smykker seg med betegnelsen sosialistisk eller kommunistisk - et tidsskrift som kan forene marxistisk teori med kommunistisk politikk. Marxistisk teori er i dag redusert til en universitetsdisiplin, uten tilknytning til arbeiderklassens kamp. For å forbinde teorien med praksis må det bli en prioritert oppgave for kommunister å utforme et *konkret* kommunistisk alternativ til sosialdemokratiets statskapitalisme. Vi tror ikke KAG alene kan løse denne oppgaven. Vi oppfordrer ikke dermed til "enhet på venstresiden", men vi innser at langt flere enn KAGs medlemmer kan bidra her. Noe "kommunistisk sentrum" finnes ikke i dagens Norge, og følgelig må organisatoriske skiller tillegges mindre vekt. Både innenfor de eksisterende "venstrepartier" og særlig blant partiløse finner vi politisk kunnskap og innsikt som vil kunne styrke kommunismens slagkraft i Norge. KAG samler derfor medlemmer både blant partiløse og medlemmer av andre partier.

KAG er ingen partibyggende organisasjon, men likevel noe langt mer enn et uforpliktende diskusjonsforum eller studiegruppe. Vi har gått ut med vår politikk i en lang rekke enkeltsaker, og vil fortsette å drive ekstern virksomhet. Særlig viktig har det vært å sette enkeltkrav i politisk perspektiv og vise at problemene er samfunnsmessige og nøye knyttet til det kapitalistiske system. Dette arbeidet ønsker vi å forene med direkte støttearbeid for arbeiderklassens kamp, nasjonalt som internasjonalt.

Dette første nummer av *KOMMUNIST* er preget av KAGs Politiske Manifest. Her har vi søkt å oppsummere viktige politiske prinsipper og retningslinjer som etter vår mening må ligge til grunn for kommunistisk arbeid. KAGs Politiske Manifest er på mange måter uferdig og bærer preg av KAGs korte levetid. Manifestet må imidlertid ikke forveksles med et partiprogram, vi sikter ikke mot å kunne fremvise en altomfattende kommunistisk politikk. Manifestet uttrykker hva vi kaller en "*allianseplattform*" som gir mulighet for kommunistisk innstilte enkeltpersoner med avvikende enkeltstandpunkt til å arbeide innenfor samme organisasjon.

KAG eksisterer bare i Trondheim, og vi har ikke tatt mål av oss til å danne noen landsomfattende organisasjon. Vi er imidlertid interessert i å utveksle politiske erfaringer og synspunkter med enkeltpersoner og grupper rundt omkring i Norge. En felles utgivelse av *KOMMUNIST* med vekt på politisk debatt er særlig aktuelt. Dette første nummer er på ingen måte representativt for hvilke oppgaver vi mener *KOMMUNIST* må ta fatt på, noe vi allerede har begrunnet.

KAG ble dannet 15.oktober 1979 etter at KUL/Trondheim brøt ut av KUL i protest mot KA/KULs "proklamasjonskommunisme" og tok initiativ til dannelsen av en kommunistisk arbeidsgruppe i Trondheim. KAG favner i dag langt flere enn utmeldte KULere, og vi oppfordrer interesserte til å ta nærmere kontakt med KAG, enten med sikte på medlemskap eller for å jobbe innenfor arbeidsgruppene. Mot å innbetale kr. 10,- til KAGs postgirokonto (til portoutgifter) vil interesserte kunne få tilsendt løpesedler mm. som KAG utgir.

Trondheim, mars 1980

Politisk Manifest

I. KAG'S POLITISKE GRUNNSYN:

Kommunistisk Arbeidsgruppe (KAG) i Trondheim bygger på den vitenskapelige sosialisme slik den er utviklet gjennom bl.a. Marx' og Engels' kritikk av den politiske økonomi og det borgerlige samfunn. Den vitenskapelige sosialisme, marxismen, erkjenner åpent sin klassekarakter. Den er arbeiderklassens redskap i kampen mot all nasjonal og sosial undertrykking og utbytting.

Marxismen viser hvordan økonomien er bestemmende for samfunnsutviklingen, den klargjør lovmessighetene og drivkreftene i menneskets historie. Marxismen gir ikke bare økt innsikt i dagens samfunn, i teorien ligger også en forpliktelse til praktisk handling. Marxismen slår tilbake enhver idealisering av spørsmålet om "rett" og "urett", og om det ene menneskes rikdom og det andres fattigdom.

Samtidig som marxismen tilbakeviser idealismens svar på urett, krig og undertrykking, viser

den vegen å gå for å gjøre slutt på all menneskelig utbytting: *Avskaffelse av den private eiendomsrett til alle produksjonsmidler.* Dette er alle kommunisters politiske målsetting og arbeiderklassens historiske oppgave. Bare arbeiderklassen kan avskaffe borgerskapets klasseherredømme basert på privateiendommen og erstatte dette med felleseie til produksjonsmidler og naturressurser. Arbeiderklassen, eiendomsløse lønnsarbeidere fratatt retten til sjøl å bestemme over de verdier de sjøl skaper, er den eneste klasse som i kraft av sin stilling i produksjonen har objektiv interesse av og maktmidler til å overføre kontrollen over produksjonsmidlene til produsentene. Slik erstattes privat eiendomsrett over produksjonsmidlene med samfunnsmessig styring av produksjonen gjennom statlig planøkonomi. Mens arbeiderklassens objektive interesser og historiske oppgave består i å avskaffe kapitalismen, er den subjektive erkjennelsen av dette bare i liten grad til stede i den norske arbeiderklassen sjøl. Arbeiderklassens teori er atskilt fra dens politiske praksis. Kommunistisk arbeid vil alltid bestå i å utvikle arbeiderklassens standpunkt også innad i klassen sjøl. Bare under ledelse av et kommunistisk parti med rotfeste i arbeiderklassen og vegledet av marxismens teori, kan arbeiderklassen avskaffe all menneskelig utbytting.

II. KAG'S POLITISKE OPPGAVER:

KAGs politiske hovedoppgave er å arbeide for å forene marxismens teori med kommunistisk politikk. Vi avviser det syn at arbeiderklassen bare gjennom propaganda kan innse nødvendigheten av en sosialistisk revolusjon. Vårt syn er at vi ikke kan innskrenke oss til å proklamere nødvendigheten av å avskaffe kapitalismen. Vi må vise sosialismen som et nødvendig alternativ til kapitalismens rovdrift på mennesker og natur. Vi vil ikke være i stand til å utvikle noen sosialistisk massebevegelse før vi kan si noe om vårt eget samfunn, sosialismen; hvordan det under proletariatets diktatur blir mulig å løse de sosiale og økonomiske problemer de kapitalistiske stater står maktesløse overfor. Uten å vise at marxismens inn-sikt og metode setter arbeiderklassen i stand til å skape et bedre samfunn vil sosialisme fortsatt fremstå som en vakker drøm. Derav følger at kommunisters oppgave i dagens klassekamp ikke kan innskrenke seg til å propagandere marxismens sannheter.

KAG er uttrykk for at det i dag ikke finnes et kommunistisk parti i Norge. Samtidig som KAG mangler helt grunnleggende forutsetninger (klassebasis, politiske ressurser, organisatorisk og tallmessig styrke) for å påta seg partibyggende oppgaver, innser vi nødvendigheten av organisert og forpliktende kommunistisk arbeid. Nettopp fordi KAG ikke ser på dannelsen av et kommunistisk parti som en aktuell oppgave tar vi ikke mål av oss til å utvikle en enhetlig og altomfattende kommunistisk politikk. Vi ønsker å gi rom for kommunistisk innstilte personer med ulike enkeltstandpunkt innenfor en og samme organisasjon.

Framfor å danne isolerte smågrupper mener vi det er riktig å forene progressive enkeltpersoner på grunnlag av en *allianseplattform*. KAGs politiske Manifest innskrenker seg derfor til å trekke opp enkelte viktige prinsipper og retningslinjer for vårt videre arbeid. Vi avviser myten om at SV er det viktigste (eller eneste) arbeids- og møtested for progressive. Bortsett fra å bidra til å legitimere SVs klasse-samarbeidspolitikk, ville vi da avskjære oss fra kontakter med uorganiserte.

Like lite som vi tar mål av oss til å bli et parti, ønsker vi å ende opp som en eksklusiv - og tannløs - diskusjonsgruppe. Men i stedet for å invitere til samarbeid på basis av en omfattende politisk plattform, mener vi at det politiske grunnlaget for KAG må utvikles gjennom felles politisk arbeid.

III. KAPITALISME OG SOSIALISME:

Den norske kapitalisme vokste fram på 1800-tallet. Industrialiseringen fra 1850 førte til at nye samfunnsklasser vokste fram. Kapitalismen skaper ikke bare et borgerskap, men også dets motstykke: proletariatet.

Proletariatet, lønnsarbeidere fratatt enhver eiendomsrett til produksjonsmidlene og sine produkter, kunne bare overleve ved å selge sin arbeidskraft eller arbeidsevne på varemarkedet. Produsentenes atskillelse fra produksjonsmidlene ga opphav til en *merverdi*, som liksom all annen verdi oppstår i selve produksjonsprosessen. Denne merverdien kan bare framkomme ved at arbeiderne får mindre betalt enn den verdi de produserer gjennom sitt arbeid. Kapitalistenes utbytting av arbeiderklassen består nettopp i at denne merverdien tilfaller kapitalistene i kraft av deres eiendomsrett til produksjonsmidlene.

Kapitalismen er et *klasse-diktatur* der den eiendomsbesittende klasse, borgerskapet, undertrykker den produserende klasse, arbeiderklassen. Dette diktaturet utøves først og fremst gjennom borgerskapets politiske maktapparat, *staten*. Staten er en klassestat nettopp fordi dens oppgave er å forsvare eiendomsretten og regulere økonomien og samfunnslivet forøvrig til beste for borgerskapets interesser. Motsetninge mellom det borgerlige samfunns to klasser, borgerskap og proletariat, er hovedmotsigelsen i Norge i dag.

I løpet av forrige århundre utbredte den kapitalistiske

produksjonsmåten seg over hele jorda. En rekke tekniske nyvinninger og konsentrasjon i industrisektoren preget de siste tiår av forrige århundre. Denne utviklingen innebar at de storindustrielle bedriftene styrket sin stilling inntil de ble dominerende og fikk monopolstilling innen de enkelte sektorer. Kapitalismen vokste inn i sin monopolistiske eller *imperialistiske* fase.

I takt med overgangen til og utviklingen av imperialismen, skjerpes motsetningene mellom produktivkrefter og produksjonsforhold. Som følge av økt varebytte og arbeidsdeling blir produksjonen stadig mer samfunnsmessig, men tilegnelsen av produktene er privat som følge av den private eiendomsrett til produksjonsmidlene. Produktivkreftene er allerede vokst kapitalismen over hodet, og peker hen i mot en samfunnsmessig organisering av produksjonen. Imperialismen er kapitalismen i den proletariske revolusjonens tidsalder.

I sin imperialistiske fase har kapitalismen gått fra å ekspandere uhindret til å utvikle sin egen stagnasjon. Kampen mellom kapitalistiske stater gjelder ikke lenger oppdelingen av verdens råvarer og markeder, men nyfordeling av verden utfra de enkelte kapitalistgruppers makt og behov.

Under imperialismen framtrer også borgerskapets reaksjonære politikk mer åpent enn tidligere. Ikke bare gjennom imperialistiske herjinger i utlandet; når imperialismen skjemper alle innebygde motsetninger i kapitalismen blir også behovet for voldelig undertrykking av arbeiderklassen større. Arbeiderklassen stilles overfor et mer sentralisert borgerskap enn noensinne tidligere.

Kapitalismens ujevne utvikling, fra sektor til sektor, fra land til land, gjør at også arbeiderklassens posisjoner varierer fra land til land. Nettopp fordi den imperialistiske kjede ikke er sterkere enn dens svakeste ledd, vil arbeiderklassen ha mulighet til å tilkjempe seg statsmakten og opprette proletariatets diktatur i ett eller et fåtall land.

Sosialismen forutsetter at arbeiderklassen gjennom væpnet mobilisering knuser borgerskapets stat og erstatter den med en ny statsmakt og et nytt statsapparat, *proletariatets diktatur*. Statsapparatet må underlegges politisk kontroll nedenfra og økonomisk og politisk forvaltning må skje gjennom ett og samme organ. Dette er bare mulig når massene selv tar del i statsutøvelsen. Det politiske maktgrunnlag for en sosialistisk arbeiderrepublikk er *arbeiderrådene*.

Den første sosialistiske arbeiderstat så dagens lys etter den russiske *Oktoberrevolusjonen* i 1917. Det økonomisk og politisk tilbakestående Russland ble verdens første sosialistiske stat. 70 år etter at Marx og Engels skrev *Det kommunistiske Manifest* nedkjempet den russiske arbeiderklassen borgerskapets politiske makt og konstituerte seg som den herskende klasse. Sosialismens seinere nederlag, både i Sovjet og Kina, kan ikke utviske Oktoberrevolusjonens verdenshistoriske betydning.

ЧЕРНЫЕ ВОРОНЫ ГОТОВЯТ РАЗБОЙНИЧИЙ НАБЕГ НА СССР
ПРОЛЕТАРИИ-БУДЬ НА ЧЕКУ!

Den sosialistiske arbeiderrepublikken Norge vil ha sine særtrekk, men noen særskilt "Norsk" sosialisme kan aldri eksistere. Kapitalismen er ingen nasjonal foreteelse, men et verdenssystem. Arbeiderklassens kamp mot borgerskapet er ingen nasjonal kamp. Selv om arbeiderklassen først må gjøre opp med sitt "eget" borgerskap, er både arbeiderklassens objektive interesser og dens kamp internasjonal.

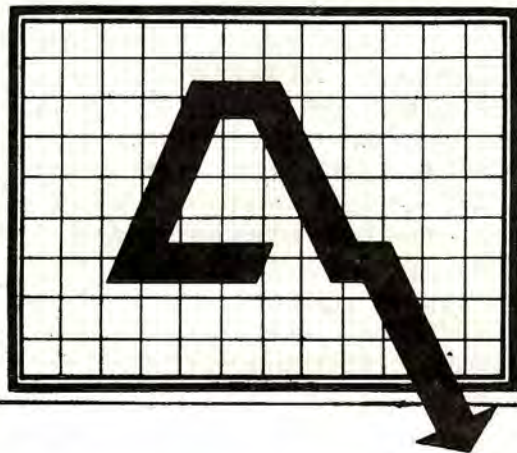

IV. DEN AKTUELLE POLITISKE SITUASJON:

Dagens politiske og økonomiske situasjon kan kortfattet oppsummeres som:

- +En situasjon betegnet av *økonomisk krise*, økende arbeidsledighet, sterkere korporativisering.
- +En situasjon som legger et objektivt grunnlag for, men ikke nødvendigvis fører til en radikalisering av arbeiderklassen.
- +En situasjon hvor den allerede frynsete "venstresiden" stagnerer og høyrevinden er sterkere enn på lenge. Marxistisk teori har blitt en universitetsdisiplin, uten tilknytning til arbeiderklassen.

Sosialdemokratiet er i dag den kapitalistiske stabiliseringens parti. Den ikke ukjente Benito Mussolini uttrykte det som i dag er sosialdemokratiets erklærte målsetting: "Den eneste som kan oppheve kapitalismens dramatiske motsetninger er staten. Det vi kaller krise kan bare løses av staten og innenfor staten". DNA er et borgerlig arbeiderparti, borgerlig fordi dets oppgave er å administrere kapitalismen, men likefullt det parti som i dag uttrykker bevissthetsnivået i den norske arbeiderklassen.

Det politiske mål for partier som SV, NKP og AKP beskrives best gjennom følgende sitat fra NKPs Prinsippprogram, hvor målet er at "folket (reiser) seg til motstand og fremkaller en demokratisk, nasjonal og progressiv folkebevegelse som kan drive monopolkapitalen og dens talsmenn i staten og det offentlige liv på tilbaketog". Tross innbyrdes forskjeller og motsetninger, som ikke minst har sin bakgrunn i partienes forhold til Sovjet og Kina, kan ingen av disse partiene representere noen utfordring til sosialdemokratiet og det bestående samfunn.

SVs venstrereformisme skiller seg bare fra DNAs reformkrav ved at de vitner om langt mindre innsikt i kapitalismens økonomiske lover, og innebærer økonomisk proteksjonisme og økt statlig inngripen i økonomien. *NKP* utmerker seg først og fremst med sitt forsvar av Sovjet og utgjør i forhold til SV et enda større haleheng til DNA. *AKP* fremstår på sin side som borgerskapets militante *nasjonalister* gjennom sin støtte til "3-verden-teorien" og borgerskapets militærapparat, og partiet fører i dag en ekstrem anti-Sovjetisme som utvisker alle skiller mellom Sovjet på Lenins tid og i dag. Mindre smågrupper som *KA/KUL* utmerker seg ved aldri å kunne omsette marxistisk teori i kommunistisk politikk og en generelt manglende forståelse for massebevegelsens betydning for utviklingen av en kommunistisk teori og politikk.

FAGLIG POLITIKK

Fagbevegelsens handlefrihet i Norge i dag er sterkt innskrenket av et stort antall lover og regler. Mens Hovedavtalen gjør arbeidernes tillitsvalgte ansvarlig for arbeidsfreden, er legal streikerett undergravet av bestemmelser om "fredsplikt" og kopling, Arbeidsrett og voldgift. Sammen med sosialdemokratiets politiske hegemoni betyr arbeidstvistlovgivningen og Hovedavtalens institusjonaliserte klasse-samarbeid at fagapparatet er endret fra å være et redskap for arbeidernes faglige kamp til å bli et redskap for borgerskapets kontroll over arbeiderklassen. Dette betyr på ingen måte at vi er motstandere av å arbeide innenfor LO-forbund eller at vi oppfordrer til å opprette "røde" fagforeninger utenfor LO. Vi innses derimot nødvendigheten av å føre den faglige kampen uavhengig av LO og forbundsapparatet. Derfor fremhever vi spesielt at alle streiker -enten de er formelt lovlige eller ulovlige, må organiseres gjennom særskilte streikekomiteer, valgt og kontrollert av arbeiderne lokalt.

Sosialdemokratiet bruker slagord om solidaritet og moderasjon. Deres "solidariske" lønnspolitikk betyr solidaritet med kapitaleierne, ikke solidaritet mellom arbeidere. Det er ingen grunn for arbeidere innenfor lønnsomme bransjer å ta økonomiske hensyn til lavtlønnte innenfor andre bransjer. Når høytlønnte arbeidere tilkjemper seg store lønnsøkninger rammer det bedriftherrenes profitter, ikke lavtlønnte i andre bransjer. Store lønnsforskjeller innenfor arbeiderklassen kan imidlertid legge grunnlaget for en politisk splittelse mellom lavt- og høytlønnte arbeidere. Dette splittelsesvåpnet har NAF og borgerpressen tatt i bruk i en rekke streiker,

men uten særlig hell. På den nasjonale plan er betydningen av lønnsforskjeller liten. De negative konsekvensene er langt større når store lønnsforskjeller eksisterer innenfor en og samme bedrift. Når de høyst lønnte arbeidere tjener 2-3-ganger så mye som de lavest lønnte, er dette en alvorlig hindring mot samlet opptreden i en kampsituasjon. Lokalt på den enkelte bedrift er det en viktig oppgave å søke å utjevne lønnsforskjellene, men uten at enkelte arbeidere blir skadelidende. I alle tilfeller må prosentvise lønnskrav som øker lønnsforskjellene erstattes med lønnskrav i kroner og ører, like for alle. Krav om kortere arbeidstid må følges opp med krav om økonomisk kompensasjon for arbeidstidforkortelsen.

Faglig politikk er ikke bare kampen for å selge sin arbeidskraft dyrest mulig, den omfatter også arbeidets organisering, innføring av ny teknologi, lønnsfastsetting og arbeidsmiljøet generelt. Kommunistene må arbeide innåfor fagforeningene for å få avskaffet tidsstudier og erstatte akkordsystemer med fast månedslønn. Akkord og lignende lønnsystemer skaper motsetninger mellom kvinner og menn, mellom norske og utenlandske arbeidere. Krav som angår arbeidsforholdene er ofte av større politisk betydning enn rene lønnskrav. I motsetning til lønnsøkninger som snart er oppspist av prisstigning, gir bedret arbeidsmiljø en varig forbedring

av arbeidernes situasjon. Kapitalismen tvinger arbeiderne til å selge helsen sin bit for bit i produksjonen. Høyt arbeidstempo, dårlig sikkerhet og bruk av giftstoffer med alvorlige skadevirkninger er uttrykk for at arbeidernes helse betyr mindre enn kapitalismens profitt. I større grad enn krav om høyere lønn stiller krav om bedret arbeidsmiljø spørsmål om hvem som skal ha makten på arbeidsplassene.

Å forene kampen for sosialismen med kamp for dagskravene betyr ikke å reise paroler om "sosialismens nødvendighet" i enhver sammenheng. Sosialismen er fortsatt en vakker drøm selv om vi aldri så mange ganger gjentar at bare sosialismen kan løse problemet. Sosialistisk revolusjon forutsetter en sosialistisk bevissthet i store deler av arbeiderklassen. Spørsmålet er ikke "reform eller revolusjon", men hvilke reformkrav som kan bidra til økt sosialistisk bevissthet i arbeiderklassen. De fleste s.k. samfunnsoverskridende krav har vist seg å ende opp i rene illusjonsparoler, og i den grad arbeiderne har sluttet opp bak slike paroler har det vært av kort varighet. Desto viktigere blir det for kommunister å støtte og utvikle reformkrav som - om kravet blir innfridd - fungerer politisk aktiviserende. Til nå har høyre og venstresosialdemokrater vært enerådende med sine krav om "bedriftsdemokrati" - det er på tide at kommunister byr dem motstand med egne krav. Vi er uenig i at *alle* krav om økt innsikt i bedriftenes disposisjoner og innflytelse for arbeiderne må avvises fordi de nødvendigvis fører til økt klassesamarbeid.

 Taushetsplikt for medlemmer av arbeidsmiljøutvalget:

BORGERLIG NASJONALISME OG
PROLETARISK INTERNASJONALISME

Arbeiderklassen er en internasjonal klasse, den kan bare virkelig gjøre sine klasseinteresser i verdensmålestokk. De norske arbeideres fiende er ikke fremmedarbeidere i Norge eller utenlandske arbeidere, men norsk og utenlandsk borgerskap. Innvandringsstoppen i Norge må avvises som klart rasistisk. Kommunistene i og utenfor fagbevegelsen plikter å vise særskilt oppmerksomhet overfor alle forsøk på å splitte arbeiderklassen etter nasjonale skiller. Dette gjelder såvel i fredstid som i krigstid.

I en imperialistisk krig har arbeiderklassen i de kapitalistiske land intet ansvar for sitt "fedreland", dens strategiske oppgave er å vende den imperialistiske krigen til en revolusjonær borgerkrig. Bare ved at arbeiderklassen selv overtar statsmakten kan den oppheve krigens grunnlag. Historien viser nok av eksempler fra inn- og utland på hvordan militærapparatet er brukt mot arbeiderklassen. KAG støtter kravet om norsk utmelding av NATO og går mot alle bevilgninger til det borgerlige militærapparatet.

"DET NASJONALE SPØRSMÅL"

Det er ikke mulig å foøfekte noen politisk linje i det nasjonale spørsmål som ikke, direkte eller indirekte, gjenspeiler interessene til den ene av det borgerlige samfunns to hovedklasser. KAG anerkjenner prinsippet om nasjonenes selvbestemmelsesrett; vi anerkjenner enhver nasjons rett til egen statlig eksistens. Dette er et krav om politisk suverenitet, demokrati og likestilling mellom nasjonene, ikke et krav om politisk og økonomisk isolasjon.

KAG fordømmer Kinas invasjon i Vietnam og Sovjets okkupasjon av Afghanistan, liksom vi fordømmer Vietnams okkupasjon av Kampuchea. I motsetning til borgerskapet som strever etter å oppildne den nasjonale kampen for derved å tilsløre klassemotsetningene i samfunnet, er arbeiderklassen den eneste som kan kjempe fram fullstendig demokrati i forholdet mellom nasjonene.

NASJONAL OG SOSIAL FRIGJØRING

All nasjonalisme er i sitt innhold borgerlig, og nasjonalismen er kun progressiv så lenge borgerskapet som klasse betraktet ennå er progressiv. I de land som ennå ikke har gjennomgått borgerlig-nasjonale revolusjoner, har arbeiderklassen, småborgerskapet og det nasjonale borgerskapet visse felles interesser. I motsetning til imperialistiske land som Norge, er det i koloniale og imperialistiske undertrykte land

grunnlag for en revolusjonær *klasseallianse*. Siktemålet med denne alliansen er å oppnå nasjonal uavhengighet og politisk demokrati. Mens de nasjonale frigjøringsbevegelsene utgjør en enhet i forhold til imperialismen, vil klassemotsetningene komme til uttrykk i synet på frigjøringskampens strategi og taktikk. Samtidig som vi støtter frigjøringsbevegelsenes kamp for nasjonal uavhengighet, må vi åpent ta stilling for de proletariske kreftene *innen* frigjøringsbevegelsene i deres kamp for å vinne den politiske ledelsen. Bare ved å forene kampen mot undertrykking med kampen for sosial utjevning og rettferdighet kan de brede folkemasser virkelig mobiliseres. Spørsmålet om hvilke klasseinteresser som leder frigjøringskampen kan bety seier eller nederlag.

KVINNEPOLITIKK

Noen egen kvinnepolitikk, løsrevet fra klassemessige motsetninger, har små muligheter i et høyt utviklet kapitalistisk land som Norge. Den *formelle*, lovfestede likestilling er i hovedsak gjennomført. Den undertrykking og diskriminering av kvinner som kjønn som fortsatt eksisterer, kan bare i liten grad oppheves gjennom nye lovbestemmelser. Den fulle og reelle likestilling mellom kjønnene krever endringer i den politiske og økonomiske maktstruktur.

Det er en kjennsgjerning at kvinner er utsatt for en særskilt undertrykking. Men en forutsetning

for å oppheve den særskilte kvinneundertrykking er opphevelsen av kapitalismen og privateiendommen. For å oppnå full kvinnefrigjøring må klassekampen styrkes og føres fram til seier- også klassekampen mellom kvinner som tilhører ulike klasser. Sosialismen legger det materielle grunnlag for full kvinnefrigjøring, men den ideologiske kampen mot kvinneundertrykkende holdninger må fortsette også under sosialismen. Vi er motstandere av å isolere kvinnekampen, hensynet til kvinnes spesielle situasjon må bli en selvfølgelig del av den kommunistiske politikken. Dette er likevel ikke til hinder for at KAG kan delta i aksjonsenhet med borgerlige kvinneorganisasjoner for å gjennomføre konkrete reformkrav, eksempelvis krav om flere og bedre daghjem.

KULTUR- OG MILJØPOLITIKK

Den kommunistiske bevegelsen kan ikke overta borgerskapets kultur og gjøre den til arbeiderklassens egen. Mens den borgerlige kulturs hovedoppgave er å gjøre de herskendes tanker til de herskende tanker, er arbeiderklassens oppgave å avskaffe enhver kultur. Dvs. å avskaffe skillet mellom kultur og ikke-kultur. Kunst og kultur må ut av den isolerte stilling den er pålagt under kapitalismen. Under kommunismen kan det ikke være noe skarpt skille mellom kunst, vitenskap og produksjon. Dette betyr på ingen måte at en proletarisk kultur(-bevegelse) må forkaste dagens kulturer. Arbeiderkultur er ikke romantisering av arbeiderklassen eller jamring over dagliglivets elendighet. Men utover slike allmenne bestemmelser har ennå ikke kulturbegrepet fått et proletarisk innhold. Det kommunistiske kulturarbeidet er ikke kommet lenger enn til startfasen.

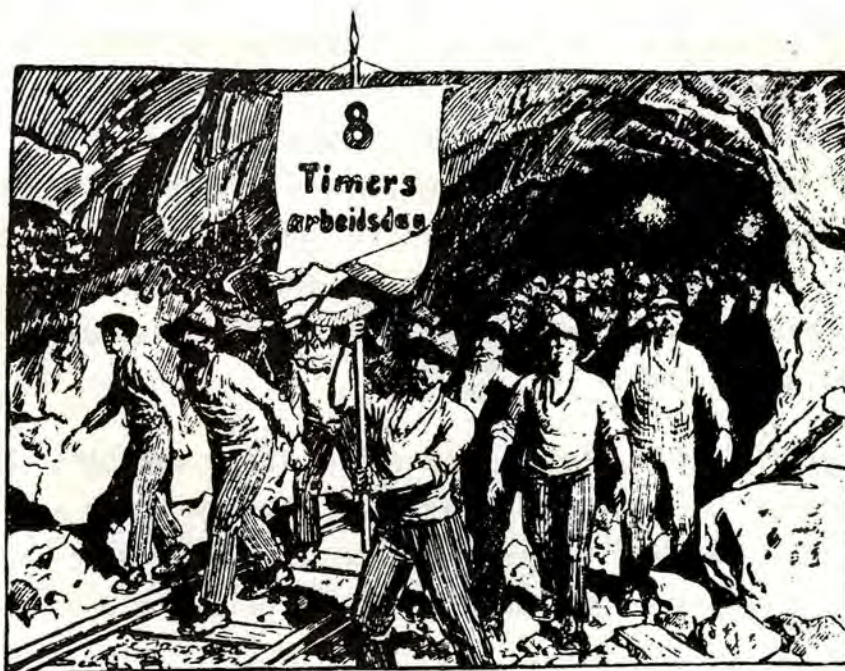
Kampen mot miljørasering og naturødeleggelse har i stor grad blitt overlatt til ulike "grønne" (populistiske) bevegelser. Delvis fordi enkelte av de krav som er reist av miljøaktivister utvilsomt er direkte reaksjonære, men oftest på grunn av en sektersk holdning blant kommunister. Miljøvern innbefatter alt fra kamp for bevaring av "pittoreske" (men ofte helseskadelige) boliger til kamp mot forurensing og misbruk av naturressurser. Spørsmål som omfatter innføring av ny teknologi og nye energiformer kan også innbefattes i begrepet miljøpolitikk.

Det er enkelt, men svært skadelig for kommunismens sak å innskrenke seg til å proklamere at "socialismen løser alle problemer". Like skadelig er det å innskrenke seg til kritikk av den bakstreberske retning av miljøbevegelsen, uttrykt i "Fremtiden i våre hender", som løsriver miljøspørsmål fra

enhver samfunnsmessig forankring og retter skytset mot umoralske enkeltindivider. Det er nødvendig at kommunister vier kampen mot miljørasering større betydning, ikke minst på grunn av den propagandistiske betydning av å vise at kapitalismen som *system* er ressursødeleggende. Kapitalismens "frie" konkurranse betyr ikke bare rovdrift på *mennesket* gjennom arbeidsintensivering og -disiplinering; den innebærer også produksjon av unyttige produkter, innebygget slitasje i produktene og sløsing med arbeidskraft (arbeidsløshet), energi og råvarer. Uten at KAG tar et *prinsipielt* standpunkt mot fremtidig innføring av atomkraft, synes det klart at

dagens atomkraftverk innebærer en ganske enorm trusel mot mennesket og dets miljø. Så lenge profittinteressene styrer vil ny teknologi og nye naturressurser bli tatt i bruk lenge før det er sikkerhetsmessig forsvarlig. Dette gjelder ikke minst oljeboringen på den norske kontinentalsokkelen.

Krav om 8-timers arbeidsdag er i dag erstattet med krav om 6-timers arbeidsdag for alle - uten lønnsnedslag.

§1: FORMÅL

1. Kommunistisk Arbeidsgruppe (KAG) i Trondheim organiserer kommunistisk innstilte enkeltpersoner som står *politisk uavhengig* av eksisterende partier, til støtte for arbeiderklassens sjølstendige organisering og kamp for sosialismen. KAGs teori og praksis bygger på den historiske materialismen og marxismens politiske økonomi, og har som sin grunnleggende oppgave å forene marxismens teori med kommunistisk politikk.
2. Bare under ledelse av et kommunistisk parti med rotfeste i arbeiderklassen og vegledet av marxismens teori, kan arbeiderklassen gjennomføre sin historiske oppgave. KAG er uttrykk for at det i dag *ikke* finnes et kommunistisk parti i Norge. Intet parti eller gruppering kan i dag opptre som - og vinne tillit som - det kommunistiske sentrum i Norge. Samtidig mangler KAG helt grunnleggende forutsetninger for å påta seg partibyggende oppgaver. Nødvendigheten av kommunistisk arbeid er likevel påtrengende.
3. KAG skal arbeide for å utvikle forståelsen for kommunistisk teori og politikk og ta initiativ til og delta i støttearbeid for arbeiderklassens internasjonale kamp mot borgerskapet. KAG må ikke isolere seg i forhold til aktuelle kampsaker og bevegelser, men arbeide for å sette enkeltkrav i politisk perspektiv. KAG må vise at problemene er samfunnsmessige og nøye knyttet til det kapitalistiske system.

kommunistisk arbeidsgruppe

§2: MEDLEMSSKAP

1. Enkeltpersoner som er enig i KAGs formålsparagraf og er villig til å arbeide etter statuttene som helhet, kan opptas som medlem. Medlemmene forplikter seg til aktivt arbeid og å betale den kontingent som er fastsatt.
2. KAG bygger på personlig medlemskap og medlemsopptak skal godkjennes på medlemsmøte av minst 50% av medlemmene. Når medlemsopptak vurderes skal innstilling til politisk arbeid tillegges spesiell vekt.
3. Nye medlemmer kan unntaksvis gis status som *kandidat*medlemmer. Kandidatmedlemmer har kun rådgivende stemme, men forøvrig samme rettigheter og plikter som andre medlemmer. Kandidatmedlemskap kan ikke vare lenger enn 6 mnd.
4. Medlemmer eller personer som søker om medlemskap plikter å informere om medlemskap i andre partipolitiske organisasjoner. Hvis dette underslås, kvalifiserer dette automatisk til eksklusjon.
5. Medlemmer og kandidatmedlemmer kan suspenderes eller ekskluderes kun etter vedtak på medlemsmøte, med mindre eksklusjonen er begrunnet i pkt. 4. Forslag om suspensjon/eksklusjon gjøres kjent for medlemmene minst 2 uker på forhånd, og den saken gjelder skal gis anledning til å forsvare seg. Suspensjon skal ikke vare mer enn 3 mnd. før saken tas opp til ny behandling.

§3: ORGANISERING

1. KAGs høyeste instans er halvårsmøtet som fastsetter kontingent og velger arbeidsutvalg bestående av minst 3 personer.
2. Arbeidsutvalget har ansvaret for det daglige arbeidet (økonomi, møteforberedelser m.v.) og innkaller regelmessig til medlemsmøter. Politiske spørsmål hvor det ikke foreligger vedtak, skal som hovedregel avgjøres på medlemsmøtet, som også står fritt til å overprøve vedtak i arbeidsutvalget. Alle politiske prinsippsspørsmål avgjøres på medlemsmøtet.

3. Politiske diskusjoner i KAG føres åpent utad med sikte på å trekke grupper og enkeltpersoner utenfor KAG med i diskusjonen. Både arbeidsutvalget og medlemmene plikter å påse at diskusjonene gis en innretning som samsvarer med målsettingen om å forene marxismens teori med kommunistisk politikk.
4. Ekstraordinært halvårsmøte innkalles når minst 1/3 av KAGs medlemmer krever det. Statutter og Politisk Manifest kan bare endres av halvårsmøtet.

§4: ARBEIDSGRUPPER

1. KAG organiserer arbeidsgrupper omkring avgrensede problemstillinger/emner med henblikk på å aktivisere personer utenfor KAG og trekke disse med i arbeidet med å utvikle en kommunistisk politikk. KAGs medlemmer plikter å arbeide innenfor en arbeidsgruppe.
2. Arbeidsgruppene er åpne for interesserte som regelmessig er villig til å delta i arbeidet. KAG velger en ansvarlig for hver gruppe. Personer som bare deltar i arbeidsgruppene betaler halvparten av kontingenten som gjelder for KAGs medlemmer.
3. Arbeidsgruppene skal legge vekt på å reise politiske diskusjoner i tilknytning til kommunisters oppgaver i dag, oppsummere og utveksle politiske erfaringer. Arbeidsgruppene skal bestrebe seg på å utarbeide diskusjonsutkast som kan publiseres eksternt for derved å reise viktige politiske diskusjoner. Her kan det være viktigere å reise strukturerte problemstillinger enn å gi fasitsvar.

-- Vedtatt 17.1.1980 --

8.MARS • KVINNEKAMP • KLASSEKAMP

8.mars ble innstiftet som en *sosialistisk* kvinnedag, arbeiderkvinnes internasjonale kampdag. I dag er 8.mars blitt "den internasjonale kvinnedagen". Så lenge kommunistene står for svakt til å ta initiativ til en sosialistisk 8.mars-markering, må vi ta utgangspunkt i dagens kvinnebevegelse og dens politiske nivå. Vi vil ikke underkaste oss kvinnebevegelsens politiske bevissthet, men tvert om prøve å utvikle denne.

I stedet for å stille oss på sidenlinjen 8.mars, vil vi arbeide *innenfor* en *aksjonsenhet*, forutsatt at parolegrunnlaget ikke inneholder direkte feilaktige paroler. I dagens politiske situasjon er dette vegen å gå for å utvide det politiske grunnlaget for 8.mars-markeringen og få politisk aktive kvinner til å innse nødvendigheten av kommunistisk politikk. Samtidig vil en slik linje tvinge fram en klarere og mer konkret kommunistisk kvinnepolitikk.

Det er nødvendig å ta avstand fra alle forsøk på å erstatte klasse-

solidaritet med "kvinnesolidaritet" og gjøre kampen for kvinnefrigjøring til en "kvinnekamp". Selv om alle kvinner er undertrykt som kjønn, betyr det ikke at kvinner har enhetlige politiske interesser. Hovedskillet også når det gjelder kvinner går mellom arbeiderklassen og borgerskapet.

KAG vedtok på denne bakgrunn å støtte 8.mars-toget i Trondheim som helhet og ta initiativ til å reise parolen "Klassekamp - ikke kvinnekamp - er vegen til kvinnefrigjøring" som underparole i toget. Forsåvidt uttrykker den 'gamle' parolen "Ingen kvinnekamp uten klassekamp - ingen klassekamp uten kvinnekamp" samme innhold. Slik spesielt SV har (mis-)brukt parolen har den imidlertid mistet sitt egentlige innhold, og brukes i dag til å fremme synet om at kvinnekamp er klassekamp. Clara Zetkin uttrykker greitt hva vi legger i parolen: "*Uten proletariats revolusjonære klassekamp, ingen virkelig kvinnefrigjøring. Uten kvinnes delttagelse heri, ingen ødeleggelse av kapitalismen, ingen sosialistisk nyskapning*".

OM PAROLEGRUNNLAGET FOR 8.MARS I TRONDHEIM

Årets 8.mars markerer ikke en kommunistisk kvinnepolitikk, en politikk som kan avskaffe kvinneundertrykking. Vi betrakter 8.mars-markeringen som en *aksjonsenhet* til støtte for de enkeltkrav hovedparolene i toget reiser, reformkrav som kan bedre kvinnens stilling i Norge. En rekke av disse enkeltkravene kan vi støtte fullt ut. Krav om flere og bedre daghjem, bevilgning til krisesenteret, reell mulighet til å få utført abort på alle sykehus m.fl. Dette er reformkrav som kan gjennomføres i dagens samfunn, krav som ikke forutsetter et brudd med kapitalismen. Også krav som retter seg mot reaksjonære og kvinneundertrykkende holdninger kan vi uten vansker tilslutte oss.

En viktig parole er kravet om "6-timers arbeidsdag for alle - uten lønnsnedslag". Tidligere år har kvinnebevegelsen konsekvent avvist denne parolen, og i stedet krevd 6-timers arbeidsdag uten å reise krav om kompensasjon for arbeidstidsforkortelsen. Vi er glad for at arrangørene omsider har tatt kritikken mot denne reaksjonære parolen til følge, og håper arrangørene sørger for å endre nok en av hovedparolene: kravet om *lovfestet* minstelønn.

Dette kravet er en direkte oppfordring til statlig inngripen i tarifforhandlingene, et krav om kombinerte oppgjør. Hvordan kan staten innføre en lovfestet minstelønn uten selv å fastsette

8. MARS: FORTS. FRA FORRIGE SIDE:

lønnsnivået? KAG har oppfordret arrangørene til å kreve *tariffestet* minstelønn i stedet. Det er et krav som kan mobilisere lavtlønnsarbeidere, hvor storparten er kvinner, og bidra til økt politisk aktivitet. Lovfestet minstelønn, hvis det overhodet er mulig å tenke seg det, vil derimot føre til passivisering.

POLITISKE KONSEKVENSER

Som helhet betraktet mangler 8.mars-markeringen politiske perspektiver, det er en samling mer eller mindre viktige enkeltkrav. Noen av kravene er samfunnsoverskridende: kapitalisme innebærer bl.a. arbeidsløshet og kvinner som reservearbeidskraft.

Konsekvensen av kravet om reell rett til lønnet arbeid for kvinner (hva med menn?), er ikke arrangørene villige til å innse: at arbeidsløshet bare kan oppheves ved sosialismens planøkonomi. Dermed står deler av parolegrunnlaget i fare for å fungere mot sin hensikt: som en skjønning av kapitalismen og støtte til et økonomisk system som er kvinneundertrykkende. Under kapitalismen er kvinnes deltakelse i produksjonen bestemt av økonomiske konjunkturer, under sosialismen er det en politisk og økonomisk nødvendighet.

KVINNEKAMP - KLASSEKAMP

Årets 8.mars samlet 2.500 personer i tog i Trondheim. Spesielt gledelig var den store oppslutningen bak *kvinnekravet* om bevilgning til kritesenteret og bak *klassekravet* om "6-timers arbeidsdag for alle, uten lønnsnedslag". For vår egen del er vi bra fornøyd med 25 bak underparolen "Klassekamp - ikke kvinnekamp - er vegen til kvinnefrigjøring".

Alle synes imidlertid ikke å være like fornøyd med dagen, forhandlingsutvalget (FU) for 8.mars-komiteen mener åpenbart at toget var for stort. Kvinnebevegelsen har i mange år reklamert med "mangfold". Hva dette betyr har vi fått erfare i år: Forbud mot kommunistiske paroler 8.mars.

Forhandlingsutvalget har i en pressemelding "beklaget" at parolen "Klassekamp - ikke kvinnekamp - er vegen til kvinnefrigjøring" kom med i toget. Vi hadde ventet reaksjoner på parolen, men hadde håpet at den resulterte i politisk diskusjon. I stedet synes det som om forhandlingsutvalget med støtte fra Høyre-organet Adresseavisen legger opp til en ensidig fordømming, uten å ville gå inn på politisk diskusjon, jfr. pressemeldingen.

PRESSE- MELDING

Vi er forundret over at FU først rykker ut med sin kritikk etter toget. Parolen ble offentliggjort på løpesedler allerede onsdag 5. mars, og skulle da være kjent for FU i god tid på forhånd. Adresseavisens påstand om at parolen ble «kuppet» inn i toget er grunnløs. 8. mars-komiteen har vedtatt å tillate frie underparoler i toget, og praktiserer ingen form for godkjenning av parolene. Vi har nøye overholdt de retningslinjer som gjelder for merking av underparoler, og fulgt henstillingen fra 8. mars-komiteen om hvor i toget parolen skulle bæres. Verken 8. mars-komiteen eller noen av kvinneorganisasjonene har på noe tidspunkt henstilt til oss om å trekke parolen fra toget. Hvorfor kommer så kritikken på etter-skudd? FU ble i all hast sammenkalt natten til 9. mars for å diskutere Kvinnefrontens forslag til pressemelding. KAGs ønske om å legge fram vårt syn overfor såvel Kvinnefrontens representant som FU ble avvist. Dermed må FU selv bære ansvaret for at de misforståelser som kommer til uttrykk gjennom pressemeldingen ikke er blitt oppklart på et tidligere tidspunkt.

Det er ganske uforståelig hvordan FU kan påstå at «parolen retter seg mot kvinnekamp og egen kvinneorganisering og er derfor i strid med grunnlaget for toget». KAG støttet 8. mars-toget som helhet, og mobiliserte aktivt for å samle oppslutning om hele toget. KAG tar da heller ikke avstand fra egen kvinneorganisering. Den omstridte parolen sier klart at klassekamp er vegen til kvinnefrigjøring - samtidig som vi motsetter oss å gjøre kampen for kvinnefrigjøring til kvinnekamp. Kvinnekamp, kamp for krav som er felles for alle kvinner, kan bedre kvinnens stilling. Kvinnefrigjøring derimot, forutsetter et sosialistisk samfunn hvor kvinnes deltakelse i produksjonen ikke lenger er bestemt av økonomiske konjunkturer. Samtidig som vi støtter kvinnekampen, sier vi at den alene er utilstrekkelig. Dette framgikk klart av den løpeseddel vi spredte i 1000 eksemplarer blant deltakerne i 8. mars-toget. Det er derfor underlig at dette synet ikke har nådd fram til FU.

Etter forslag fra den tyske kommunisten Clara Zetkin ble 8. mars innstiftet i 1910 som den sosialistiske kvinnedagen. I 1980 vil 8. mars-komiteen sensurere Clara Zetkins syn: «Uten proletariatets revolusjonære klassekamp, ingen virkelig kvinnefrigjøring.» Det er så vidt vi vet første gang arrangørene av noe 8. mars-tog i Norge offentlig tar avstand fra det politiske grunnlaget for 8. mars.

Vi håper FU etterhvert vil innse at det standpunkt de har tatt, er til skade for kvinnekampen. Vi har derfor tatt initiativ til et forhandlingsmøte med årets 8. mars-komité for å oppklare flokene.

Kommunistisk Arbeidsgruppe
i Trondheim

Natt til 9.mars kunne forhandlingsutvalget samles om en pressemelding som kritiserer parolen:

"Klassekamp ikke kvinnekamp - er vegen til kvinnefrigjøring" fordi den "retter seg mot kvinnekamp og egen kvinneorganisering." Forhandlingsutvalget vedtok på et nytt møte 14 dager seinere å avvise KAG's forsøk på å "oppklare flokene".

FU står fast på kritikken i pressemeldinga, men er ikke villig til å innlede noen diskusjon med KAG eller til å begrunne sitt standpunkt.

På denne måten er FU med på å begrense debatten om 8.mars og forholdet mellom kvinnekamp og klassekamp. Vi mener det er beklagelig at kvinnebevegelsen anser spørsmålet som avklart etter et kort møte i 8.mars-komiteens forhandlingsutvalg. Mer enn noen andre bidrar FU til å isolere kvinnekampen til forberedelsen og gjennomføringen av 8.mars.

Vi kan forstå at Kvinnesaksforeningen ikke er interessert i å diskutere en parole med et klart politisk innhold som bryter så sterkt med deres politiske meninger. Men at Kvinneforbundet, med en sosialistisk plattform, ikke ser at klassekampen er overordnet kvinnekampen, undrer oss. Både Brød og Roser og Kvinnefronten har anti-kapitalistiske plattformer. Innebarer ikke dette at oppheving av kapitalismen er en forutsetning for kvinnefrigjøring?

Det er betegnende at Kvinnefronten har vært den drivende krafta bak FU's utspill. Kvinnefronten har tidligere framstilt seg som arbeiderkvinnenes framste talsmenn. Kvinnefronten har framholdt feminismens utilstrekkelighet og den anti-imperialistiske kampen som forutsetning for kvinnes frigjøring.

Idag er Kvinnefrontens framste mål samling av alle kvinner i ett tog, og spesielt samling bak paroler som av AKP tolkes til å gå mot Sovjetisk aggresjon.

Kommunistiske paroler som påpeker klassekampens nødvendighet avvises med at de går imot grunnlaget for 8.mars. Forståelsen av klassekampens betydning for kvinnefrigjøringa mangler i store deler av kvinnebevegelsen. Utsagn om at den anti-kapitalistiske og anti-imperialistiske kampen er en forutsetning for kvinnefrigjøring står dermed fram som proklamasjoner uten innhold.

Adresseavisa er så vidt vi vet den eneste avisa som har brakt pressemeldinga fra FU. Avisas skrivning om saken var dessuten så usaklig at KAG har vedtatt å fremme saken for Pressens faglige utvalg. Ellers synes det som om Kvinnefronten har møtt uventet motstand blant meningsfeller. Klassekampen har verken trykt pressemeldinga fra FU eller på noen annen måte tatt opp saken. Her i Trondheim har forøvrig Sosialistisk Front beklaget forhandlingsutvalgets reaksjon.

PRESEMELDING:

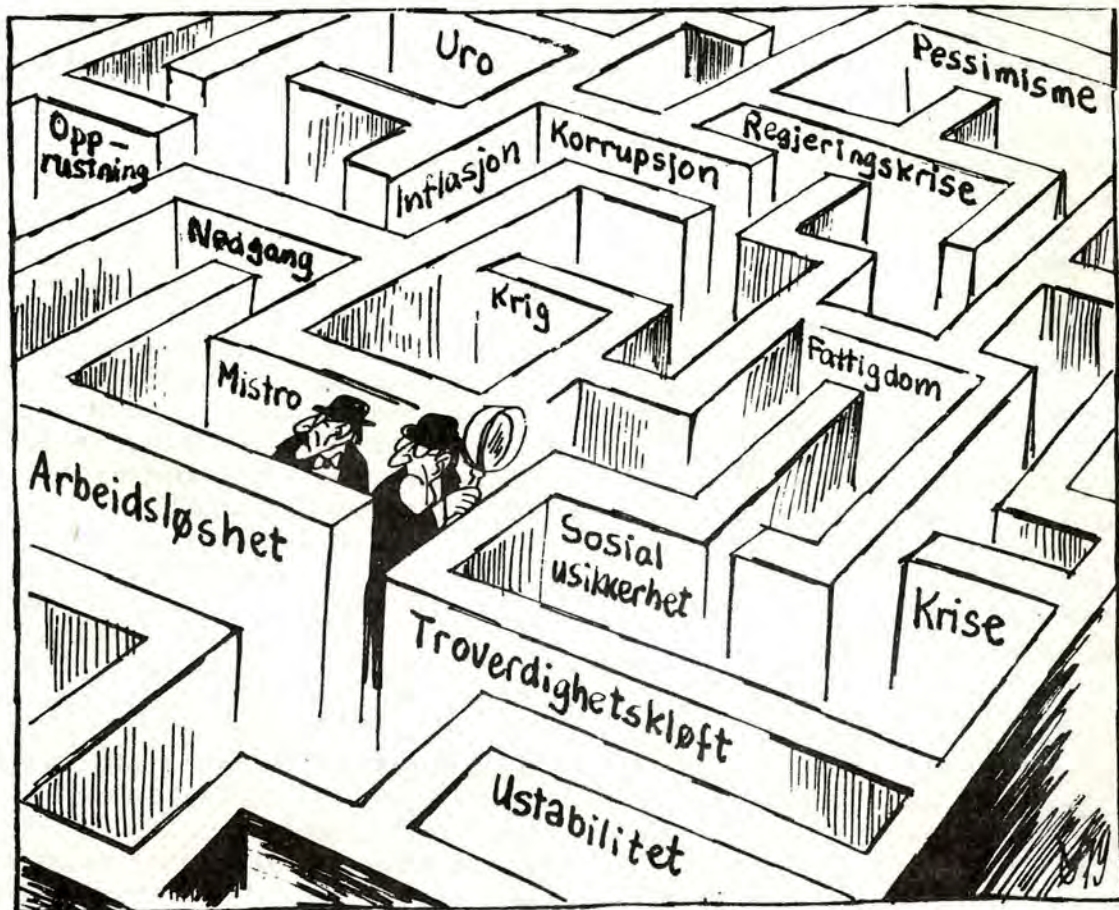
Forhandlingsutvalget for 8.mars-komiteen i Trondheim, Kvinnesaksforeningen, Kvinneforbundet, Kvinnefronten, Brød & Roser, beklager at parolen "Klassekamp - ikke kvinnekamp - er vegen til kvinnefrigjøring" kom med i 8.mars-toget. Parolen retter seg mot kvinnekamp og egen kvinneorganisering og er derfor i strid med grunnlaget for fellestoget

KOMMUNISTISK ARBEIDSGRUPPE I TRONDHEIM

Fremfor å danne isolerte smågrupper, mener vi det er riktig å forene progressive enkeltpersoner på grunnlag av en allianseplattform. KAGs Politiske Manifest innskrenker seg derfor til å trekke opp enkelte viktige prinsipper og retningslinjer for vårt videre arbeid.

LES:

- KAGs politiske grunnsyn og oppgaver, kapitalisme og sosialisme.
- Den aktuelle politiske situasjon: Faglig politikk, borgerlig nasjonalisme og proletarisk internasjonalisme, nasjonal og sosial frigjøring, kvinnepolitikk, kultur- og miljøpolitikk mm.

I kapitalismens irranger – på leting etter en utvei

8. MARS I TRONDHEIM

To syn på kvinnekampen: Kvinnefronten motstander av paroler som påpeker kvinnekampens begrensning. Adresseavisen følger opp med påstander om "kupp". Les hva KAG sjøl mener.

Kommunistisk Arbeidsgruppe, Boks 1304 Blussuvold, 7001 Trondheim.